

ಕೋಪದ ವೇದಾಂತ

■ ಉದ್ಯಾವರ ಮಾಧವ ಆಚಾರ್ಯ

ಕಲೆ: ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಸಿದ್ಧಪಾಲ

ತುಂಬಿದ ರಣರಂಗ. ಬಳಗದವರೇ ಬ ದ್ಧವೈ ರಿ ಗ ಳಾ ಗಿ ದ್ದಾ ರೆ . ಬಂಧುಬಾಂಧವ, ಗುರುತಿಷ್ಠರ ಮಧ್ಯೆಯೇ ಸಮರ. ಇನ್ನೇನು - ಸಮರ ಸನ್ನಿಹಿತವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಒಬ್ಬನಲ್ಲಿ ವೈರಾಗ್ಯ ಮೂಡಿತು. ನಮ್ಮವರ ಎದುರು ಯುದ್ಧವೇ ಎಂಬ ಹಿಂಜರಿಕೆ. ಫಲಿತಾಂಶ ಶಸ್ತ್ರತ್ಯಾಗ.

ಆಗ ಪ್ರಚೋದನೆಯಾಗಿ ತೇಲಿ ಬಂದಿತು ನುಡಿಸಾಲು - ಯಾರು ಕೊಲ್ಲುವುದು? ಯಾರು ಸಾಯುವುದು? ಎಲ್ಲರೂ ನಿಮಿತ್ತ ಮಾತ್ರ. ಹುಟ್ಟು ಸಾವು ಯಾರ ಅಧೀನವೂ ಅಲ್ಲ. ತೊರೆ ಮೋಹ. ತ್ಯಜಿಸು ಸಂಶಯ. ಹೂಡು ಶಸ್ತ್ರ.

ಶಂಖ ಮೊಳಗಿತು. ನಾಶ ಸಹಜವಾಯಿತು. ಸಾವಿನ ಸತ್ಯ ವೇದಾಂತವಾಯಿತು.

ಅಳಿಯುವುದೇನು ಉಳಿಯುವುದೇನು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಸುಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದರು ನಮ್ಮ ಬಾಬಯ್ಯನವರು. ಓದುತ್ತಿದ್ದ ವೇದಾಂತದ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಕ್ಷಣಕಾಲ ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿ ಧ್ಯಾನಾಸಕ್ತರಾದರು. ವಾಹಿನಿಗಳ ಪರದೆಯ ಮೇಲೆ ಭಯಂಕರ ಸುದ್ದಿಗಳ ನಡು ನಡುವೆ ಹರಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದ ರೋಗಾಣುಗಳ ರೇಖೆಗಳೆಲ್ಲ ಅಕ್ಷಿಪಟಲದೊಳಗೆ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವಾದಂತೆನ್ನಿಸಿ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದರು.

ಆವೇಶ ಬಂದವರಂತೆ ಕುಳಿತ ಆಸನದಿಂದ ಧಿಗನೆ ಎದ್ದರು. ಹೊಟ್ಟೆ ಒತ್ತದಂತೆ ಸುತ್ತಿದ್ದ ಪಾಣಿಪಂಚೆಯ ರಂಗದ ಪರದೆಯಂತೆ ಜಾರಿತು. ಪಾದಗಳ ಮೇಲೆ ಸುರುಳಿಯಾಗಿ ಮುದುಡಿ ಬಿದ್ದಿತು.

ಗಾಬರಿ? ಉಹುಂ. ನಾಚುಗೆ? ಉಹುಂ. ನಡುರನ್ನೆಯೆಲ್ಲವಲ್ಲ... ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲ ಒಳಗಲ್ಲವೆ! ಕಾಣುವವರು ಕಂಡರೆ ಅವರೇ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಲಿ. ಅವರ ಹೊರ ಭೂಷಣದ ಒಳಗೂ ಇರುವುದೆಲ್ಲ ಹೀಗೇ ಅಲ್ಲವೇ...

ಬಗ್ಗಿ ಪಂಚೆಯನ್ನೆತ್ತಿ ಪುನಃ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡರು. ಜಾರಿ ಬಿದ್ದ ನಶ್ವದ ಡಬ್ಬಿಯನ್ನು ಸೋಂಟದ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡರು. ಸೇದುವ ಆಸೆಯಾಗಲಿಲ್ಲವೋ ಬುರುಡೆ ಖಾಲಿಯಾಗಿದೆಯೋ. ಪರಿಕ್ಷಿಸುವ ಆಸೆ ಅವರಿಗಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಯೋಚನೆಯೊಂದು ಕಾಡುವ ಮೊದಲೇ ಬಾಬಯ್ಯನವರ ಮನಸ್ಸು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಹೊಸ ಆವೇಶಕ್ಕೊಳಗಾಯಿತು. ಏಕೆ ವೈರಾಗ್ಯ? ನಿರುತ್ಸಾಹ? ನಿಷ್ಪ್ರಿಯತೆ? ಕೆಲವು ತಿಂಗಳುಗಳ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಉತ್ಸಾಹ, ಲವಲವಿಕೆ, ಚುರುಕು ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆಕೆ ವಿದಾಯ?

ಊರಿಗೆ ಬಂದದ್ದು ಕೇರಿಗೆ ಬಾರದಿರುತ್ತದೆಯೇ. ಸಮಗ್ರ ಭೂಮಂಡಲವೇ ಬೆಂದು ಬಸವಳಿಯುತ್ತಿದೆ. ಶಂಕಿತರು, ಸೋಂಕಿತರು, ಸಾಯುತ್ತಿರುವವರು, ಸತ್ತವರು, ಸತ್ತು ಮಣ್ಣಾದವರು ಸಂಬಂಧಿಸಿದವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ನೆನಪಾಗಿ ಕಾಡುತ್ತಿರಬಹುದು. ಉಳಿದವರಿಗೆ ವಾಹಿನಿಗಳ ಆರ್ಭಟದಲ್ಲಿ ಆ ಸಾವುಗಳೆಲ್ಲ ಸಂಖ್ಯೆ ಮಾತ್ರ. ಅಂಕೆ ಇಲ್ಲದ ಕಪಿ ಲಂಕೆ ಸುಟ್ಟಂತೆ. ನಾಶದ ಪಾಶಕ್ಕೆ ಸಂಕೇತವಾಗುತ್ತಿದೆಯೆಲ್ಲ...

ಹಾಂ! ಪಾಶ ಒಂದು ಬಿಗಿಯಾದ ಹಗ್ಗ. ಅದು ತಾನೇ ತಾನಾಗಿ ಯಾರನ್ನೂ ನಾಶಪಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನೇಣಿನ ಉರುಳಾಗಿ ಯಾರಾದರೂ ಎಳೆದರೆ ಮಾತ್ರ ಕುತ್ತಿಗೆಯ ನಾಳವನ್ನು ಬಿಗಿಹಿಡಿದು ಉಸಿರು ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತದೆ.

ಎಳೆಯುವವರು ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ ಬರಿಯ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ. ಪ್ರಯೋಗಾಲಯದ ದುರ್ಬೀನುಗಳಿಗೂ...

ಕಾಣದ ಕುಣಿಕೆಗಳಿಗಾಗಿ ಚಿಂತೆ ಏಕೆ?

ಬಾಬಯ್ಯ ಕುತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಸವರಿಕೊಂಡರು. ಕುಣಿಕೆ ಬಿಗಿದಂತೆ ಅನ್ನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಎದೆ ಮುಟ್ಟಿಕೊಂಡರು. ಬಡಿತ ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಮೈ ಕೈ ಮುಟ್ಟಿಕೊಂಡರು. ಬಿಸಿ ಇಲ್ಲ. ಸೋಪಿನಲ್ಲಿ ಕೈಗಳನ್ನು ತೊಳೆದು ಮೂಗು ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿದರು. ದ್ರವವಿಲ್ಲ. ಗಂಟಲು ನಿಶ್ಶಬ್ದವಾಗಿದೆ. ಸರಿ. ಎಲ್ಲವೂ ಎಂದಿನಂತಿರುವಾಗ ನಿರ್ಮೋಹವೇಕೆ ಎಂದು ಬಿರುಸಾಗಿ ತನ್ನ ಒಳಕೋಣೆಗೆ ನಡೆದರು.

ನಿಲುಗನ್ನಡಿಯ ಎದುರು ನಿಂತರು.

ಅಬ್ಬ! ಎಷ್ಟು ಬಡವಾಗಿದೆ ದೇಹ? ಎಂಬತ್ತು ದಾಟುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸುವಂತೆ ಎಲುಬಿನ ಪಂಜರವು ಚರ್ಮವನ್ನು ಭೇದಿಸಿ ಹೊರಬರುವಂತಿದೆ. ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ಸುತ್ತಿದ ತೆಳು

